



داستان اهل نماز شدن زندان‌بان‌های امام عسکری

فضایل معنوی و اخلاقی امام حسن عسکری(ع) به گونه‌ای بود که حتی زندان‌بان‌های ایشان را متأثر می‌کرد.

امام عسکری، یازدهمین پیشوای شیعیان، در سال 232 ه. ق چشم به جهان گشود.

پدرش امام دهم، حضرت هادی-علیه السلام- و مادرش بانوی پارسا و شایسته، «حدیثه»، است که برخی، از او بنام «سوسن» یاد کرده‌اند.

این بانوی گرامی، از زنان نیکوکار و دارای بینش اسلامی بود و در فضیلت او همین بس که پس از شهادت امام حسن عسکری-علیه السلام- پناهگاه و نقطه اتکای شیعیان در آن مقطع زمانی بسیار بحرانی و پر اضطراب بود.

از آنجا که پیشوای یازدهم به دستور خلیفه عباسی در «سامراء»، در محله «عسکر» سکونت (اجباری) داشت، به همین جهت «عسکری» نامیده می‌شود.

از مشهورترین القاب دیگر حضرت، «نقی» و «زکی» و «کینه‌اش» «ابو محمد» است.

ایشان 22 ساله بود که پدر ارجمندش به شهادت رسید.

مدت امامتش 6 سال و عمر شریفش 28 سال بود، در سال 260 ه. ق به شهادت رسید و در خانه خود در سامراء در کنار مرقد پدرش به خاک سپرده شد.

شیخ مفید روایت کرده است که بنی‌عباس داخل شدند بر صالح بن وصیف در زمانی که حضرت امام حسن عسکری علیه‌السلام را حبس کرده بود و به او گفتند که بر ایشان تنگ گیر و بر وی وسعت مده.

صالح گفت: چه توانم با او نمود؟! و حال آن که سپرده‌ام او را به دست دو نفر که بدترین اشخاصی هستند که تا به حال شناخته‌ام...

و اینک آن دو نفر اهل نماز و روزه گشته‌اند و در عبادت به مقامی عظیم رسیده‌اند.

پس امر کرد آن دو نفر را آوردند. پس ایشان را عتاب کرد و گفت: وای بر شما، چیست شأن شما با این شخص؟

گفتند: چه بگوییم در حقّ مردی که روزها را روزه می‌گیرد و شب‌ها را تا به صبح به عبادت مشغول است. تکلم نمی‌کند با کسی و مشغول نمی‌شود به غیر از عبادت و هر وقت نظر به ما می‌افکند، بدن ما می‌لرزد و چنان می‌شویم که مالک نفس خود نیستیم و خودداری نمی‌توانیم بکنیم.

آل عباس چون این را شنیدند، در کمال دلّت به بدترین حالی از نزد صالح برگشتند.

مؤلف گوید: از روایات ظاهر می‌شود که آن حضرت بیشتر اوقات محبوس و ممنوع از معاشرت بود و پیوسته مشغول بود به عبادت و مسعودی روایت کرده که حضرت امام علی النقی پنهان می‌کرد خود را از بسیاری از شیعیان خود مگر از عدد قلیلی از خواص خود و چون امر منتهی شد به حضرت امام حسن عسکری از پشت پرده با خواص و غیر خواص تکلم می‌فرمود... و این عمل از آن جناب و از پدر بزرگوارشان پیش از او مقّم بود برای غیبت حضرت صاحب‌الزمان که شیعیان مألوف شوند و از غیبت وحشت نکنند و عادت جاری شود در احتجاب و اختفاء.

منبع: فارس